

Laurentien van Oranje
& Jan Terlouw

Kapsones

Een belangrijk gesprek

•

Zondagochtend was zij de baas in de keuken. Althans, zo voelde dat. Moeder ging dan joggen. En Fenna bakte met haar vader een taart. Zij had de leiding. Hij voerde haar opdrachten uit. Tijdens het bakken vertelden vader en Fenna elkaar wat ze die week hadden meegeemaakt. Fenna met haar vrienden op school en vader met de klanten in zijn drukke kapperszaak aan het plein midden in het stadje. Ze hadden iedere week hetzelfde keukenritueel, waarin Fenna's broer Siem slechts een minirolletje had. Hij was zestien, zij elf. Altijd als

de taart al in de oven stond en ze net alles hadden opgeruimd, stak hij zijn hoofd om de deur om te vragen of hij kon helpen. 'O sorry, te laat,' grijnsde hij dan.

Dat zei hij vroeger ook als ze bij de enorme boom op het plein speelden. Siem had haar wijsgemaakt dat er een oude kabouter woonde.

'Fenna, kom gauw. Ik zie de punt van zijn muts!' riep hij dan opgewonden.

'O sorry, net te laat,' zei hij als ze hijgend bij de boom was aangekomen.

Hoe vaak had ze niet geprobeerd in de holte van de boom te kijken om een glimp van de kabouter op te vangen? Pas jaren later begreep ze dat het gat was ontstaan door een tak die het had begeven.

Siem had haar ook geleerd de boom in te klimmen. Vaak hadden ze urenlang naast elkaar op een dikke tak bovenin gezeten, onzichtbaar voor de rest van de wereld door het dichte blad.

Siem deed in zijn vrije tijd nu andere dingen, maar Fenna zat nog vaak in de boom te gluren naar wat er op het plein gebeurde. Of ze dacht aan alles wat de boom had gezien, aan wat hij zou vertellen als hij kon praten. Hij kende vast alle geheimen van de mensen die jaar in jaar uit op zijn plein liepen. En hij had al veel meegemaakt. Twee jaar geleden was de bliksem zelfs in de boom geslagen, Fenna wist het nog goed. Het had een halve nacht lang vreselijk geonweerd en de volgende dag bleek dat er niet alleen een enorme tak van de boom was gebroken, er zat ook een vervaarlijke barst in de stam. De burgemeester had een boomchirurg laten komen die de wond had ingesmeerd met een zwart soort teer, en hij had een ijzeren band om de stam gelegd. Mooier was de boom er niet van geworden, wel mysterieuzer.

‘Dat was lekker,’ zei Siem terwijl hij het laatste stukje taart van zijn bord schraapte. Fenna

stond achter haar vader, die de krant las.

‘Waarom staat mijn boom in de krant?’ vroeg ze.

‘Jouw boom?’ vroeg haar vader.

Fenna wees naar de foto rechtsonder op de bladzijde. ‘Dat is toch de boom waar ik altijd in speel.’

‘O ja. Wat kijkt de burgemeester trots.’

Hardop las haar vader het fotobijschrift: *Burgemeester Torrenaar op de plek waar het nieuwe kantoorgebouw zal komen. Er zal alleen een grote boom voor moeten wijken. ‘Meer banen is goed voor iedereen,’ aldus de burgemeester.*

‘Hoezo iedereen?’ riep Fenna. ‘Voor de boom is het helemaal niet goed. Die was er toevallig wel veel eerder dan iedereen. Dat weet de burgemeester toch ook?’

‘Rustig, Fenna,’ zei moeder, die uit de keuken kwam lopen.

‘De volgende keer dat hij zijn haar komt laten knippen zal ik het hem vertellen,’ zei va-

der. Fenna zag niet dat hij naar moeder knip-oogde. Ze maakte een sprongetje.

‘Echt? Goed idee. Wanneer komt hij? Ik ken ieder plekje van de boom, dus niemand anders kan zo goed vertellen waarom hij belangrijk is.’

‘Ik maakte maar een grapje. De burgemeester komt voor zijn haar, niet voor een boom. Sorry, maar je kunt hem hier niet over lastigvallen.’

‘Ik beloof dat ik heel beleefd zal blijven.’

‘Dat zal wel. Maar er komt niets van in,’ zei vader.

‘Maar papa,’ smeekte Fenna, ‘jij hebt ook nog in die boom gespeeld. En jouw eigen moeder ook. Dat heb je me zelf verteld.’

‘Fenna! Rustig,’ suste moeder.

‘Hoe kan ik nou rustig blijven? Hoe kunnen *jullie* rustig blijven? Wie zit er nou te wachten op een nieuw gebouw? Komt er dan niemand voor de boom op?’

‘De kabouter misschien,’ opperde Siem.

‘Arghhh...’ riep Fenna. ‘Jij begrijpt me ook al niet!’

Woedend rende ze de kamer uit.

De hele week sliep ze slecht. Iedere nacht had ze de kerktoren om twaalfuur horen slaan. En iedere nacht had ze uit haar raam gehangen, alsof ze wachtte op een bericht van de boom. Maar er gebeurde niets. De bladeren ritselden in de wind zoals altijd.

Op school kon ze haar gedachten niet bij de les houden. Zelfs niet tijdens aardrijkskunde, haar lievelingsvak. Toen haar vriendinnen vroegen wat er aan de hand was, had ze haar schouders opgehaald. ‘Laat maar,’ had ze geantwoord. Alleen haar buurjongen, Youssef, zou het begrijpen, maar die was een paar dagen weg. Youssef was haar allerbeste vriend. Ze vertelden elkaar alles, maar begrepen elkaar ook zonder woorden. Nog twee nachtjes slapen en hij was weer thuis.

De uitnodiging

•

Sinds het bericht over de boom fietste Fenna iedere dag langzamer dan normaal langs de kapperszaak van haar vader. En iedere dag keek ze naar binnen. Ook vandaag. Ze voelde een schok. Daar zat hij, met een groot, wit schort om, haar vader stond achter hem. Dit was haar kans. Maar hoe kon ze hem aanspreken zonder vader boos te maken?

Ze streek haar haar uit haar gezicht en stapte naar binnen. Haar hart bonsde in haar keel.

‘Dag Rosa,’ zei ze tegen de vrouw achter de balie. Fenna kende Rosa al zo lang. Vroeger

was ze de oppas van Siem en haar geweest.

‘Dag Fenna,’ zei Rosa. ‘Gezellig dat je langskomt.’

Vader keek streng.

‘Dag vader. Dag meneer de Burgemeester,’ zei Fenna zo vriendelijk mogelijk.

‘Dag Fenna. Leuk om jou hier ook eens te treffen.’

‘Ik zag u zitten en dacht, ik kom een praatje maken. Want ik zag u laatst in de krant staan met een heel mooie foto.’

‘Dat gebeurt wel vaker, mijn kind,’ antwoordde de burgemeester terwijl hij naar zichzelf in de spiegel bleef kijken. ‘Waar ging het deze keer over?’

‘U stond heel trots naast onze oude boom. Er stond iets over een kantoorgebouw dat goed is voor iedereen.’

‘Fenna!’ siste vader. De burgemeester had niets in de gaten. Hij draaide zijn hoofd naar links en naar rechts om zijn fikse hardos te bewonderen.

‘O ja, dat verhaal... Iedereen zal eraan verdienen. Jouw vader ook, want er zullen hier veel meer mensen komen wonen en werken. En wat goed is voor je vader is weer goed voor jou. Je mag dus wel blij zijn.’

‘Blij?’ vroeg Fenna met haar liefste stem. ‘Is die mooie boom die moet worden omgezaagd ook blij?’

‘Ach lieve kind. Gelukkig staan hier nog meer bomen. Dat kantoorgebouw wordt nog veel mooier dan al die bomen bij elkaar. Vertrouw me maar.’

Net toen ze wilde vragen of hij wel wist dat de boom er veel langer stond dan de meeste gebouwen, zei vader: ‘Fenna, de burgemeester is klaar en moeder zit thuis op je te wachten. Volgens mij is het tijd om te vertrekken.’

Fenna had geen keus. ‘Dag meneer de Burgemeester,’ mompelde ze.

‘Dag Fenna. Leuk je gesproken te hebben. Goed je best doen op school. Misschien word je dan ook nog eens burgemeester.’

Fenna reed niet naar huis, maar naar het huis van Youssef. Ze had hem alles al verteld over de plannen van de burgemeester. ‘Dit kunnen we toch niet zomaar laten gebeuren?’ eindigde ze haar verhaal, half huilend, half boos.

‘Stuur hem dan een mailtje,’ zei Youssef. ‘Ik heb gehoord dat iedereen die naar de gemeente schrijft antwoord krijgt.’

‘Iedereen, behalve bomen en kinderen,’ antwoordde Fenna.

‘Dat weet je niet. Als je niets doet, gaat de boom er zeker aan.’

‘Maar ik heb het e-mailadres van de burgemeester niet...’

Youssef hield vol. ‘Dan stuur je hem een papieren brief, die je zelf aflevert op het gemeentehuis. Dan weet je zeker dat hij aankomt.’

Die avond schreef Fenna een brief, in haar mooiste handschrift.

Geachte meneer de Burgemeester,

We spraken elkaar vanmiddag over de boom en het kantoorgebouw. U zei dat het gebouw belangrijk is. Maar dat is de boom ook. Hoeveel zomereiken kent u van wel twintig meter hoog? En wist u dat hij meer dan zeven meter dik is? Dat hebben Youssefen en ik zelf gemeten.

Mijn grootmoeder zei altijd dat deze eik alle geheimen kent van de mensen in de stad. En zij kon het weten, want ze heeft er haar hele leven in gespeeld. Net als mijn vader. En als mijn broer en ik. En nog veel meer mensen.

Er is vast een andere plek voor het kantoorgebouw. Ik weet zeker dat heel veel mensen willen meedenken. Ik in ieder geval wel, samen met mijn vrienden. We zijn nog jong, maar weten meer dan u (misschien) denkt.

Dank u wel dat u mijn brief hebt gelezen.

Met vriendelijke groet,

Fenna

Twee weken gingen voorbij. De brievenbus bleef leeg. Fenna begon zich zorgen te maken. Ook de winkeliers hadden nu op de televisie gezegd dat ze blij waren met de komst van het nieuwe kantoorgebouw. Fenna wist het zeker. Niemand dacht aan de boom. En toen kwam er toch nog een brief in de brievenbus. Fenna rende naar Youssef. Samen maakten ze hem open.

Beste Fenna,

Dank je wel voor je mooie brief. En nog wel met de hand geschreven. Ik begrijp dat de boom belangrijk voor je is. Ik houd ook van bomen. Maar de mensen die hier wonen zijn ook belangrijk voor me. Ik wil graag dat ze een goed leven hebben en gelukkig zijn. Zoals ik je al zei wordt het kantoorgebouw heel belangrijk. Veel hoger dan de twintig meter van jouw boom. En zeker meer dan zeven meter in omtrek. Over drie maanden begint de bouw, dus maak voor

die tijd nog maar een foto. Natuurlijk word je voor de opening uitgenodigd. Dan kun je met eigen ogen zien hoe mooi het gebouw is geworden en zul je je boom snel vergeten.

*Met hartelijke groet,
Burgemeester Torrenaar*

P.S. Goed je best doen op school. Dan word je misschien ooit ook burgemeester!

Stampvoetend stond Fenna voor Youssef, die verslagen naar de brief keek.

‘Dat van ook burgemeester worden zei hij de vorige keer ook al. En hij praat steeds over dat de mensen zo belangrijk voor hem zijn, maar volgens mij vindt hij zichzelf het belangrijkste,’ riep Fenna. ‘En ik wil helemaal geen uitnodiging voor de opening van zo’n stom gebouw.’

‘Er is vast nog wel iets aan te doen,’ zei Youssef. ‘Ik weet alleen nog even niet wat.’

Toeval bestaat niet

•

Over drie maanden zouden ze gaan bouwen? Over drie maanden zouden ze de boom gaan omzagen? Daar zag het wel naar uit. Vader wees Fenna op een artikel in de krant. Fenna las dat de burgemeester een informatie-bijeenkomst ging organiseren, een middag waarin hij aan de inwoners van het stadje en aan de journalisten zou uitleggen wat er precies ging gebeuren. Na de bijeenkomst, om vier uur, zouden ze dan bij de plek gaan kijken waar het nieuwe gebouw moest komen, dus bij de boom.

Fenna en Youssef bedachten de wildste plannen. Ze zouden paardenvijgen verzamelen en het plein voor de boom daarmee volleggen. Ze zouden een bom laten ontploffen. En van alles ertussenin. Onzin natuurlijk.

Toen kwam Youssef met een prachtig plan. Twee jaar eerder was hij in een toneelstuk op school opgetreden als kabouter. Het kabouterpak had hij nog, in de verkleedkist. Hij was er vast uitgegroeid, maar Fenna paste er nog wel in.

Op de middag van de informatiebijeenkomst verliet de burgemeester het gemeentehuis en wandelde met een grote stoet mensen naar de boom. Op een dikke tak zat een kabouter. Onder hem hing een bord, waarop stond:

Ik ben kabouter Polliemonen.

Ik woon al een eeuw of vijf

In deze boom. En echt, ik blijf.

Ik wil hier blijven wonen.

De mensen lachten. Camera's flitsten. De burgemeester werd razend, maar hij begreep meteen dat het geen goed idee was daar iets van te laten merken. Hij zei: 'Hier komt dus het ...' maar toen nam de kabouter zijn puntmuts af en maakte gekke danspasjes op zijn tak. De mensen hadden alleen nog maar oog voor de kabouter. En iedere keer dat de kabouter een gek gezicht trok overstemde hun gelach de toespraak van de burgemeester.

De volgende dag stond in alle kranten een foto van de kabouter in de oude eik. Er stond maar weinig over de plannen voor het nieuwe gebouw.

Donderdag en vrijdag had Youssef voetbaltraining en een belangrijke wedstrijd, en moest Fenna een moeilijk proefwerk voorbereiden. Maar zaterdag hadden ze eindelijk weer tijd. Fenna had bedacht dat ze ook met anderen wilde overleggen over de boom en het kantoorgebouw. Dat was nodig, want de

tijd drong. De foto van de kabouter in de kranten had de plannen niet veranderd. Met Youssef en een stel vrienden en vriendinnen gingen ze picknicken in het bos, een eindje buiten hun stadje. Wie weet had iemand een goed idee.

Terwijl ze de meegebrachte boterhammen opaten, vertelde Fenna waarom ze deze bijeenkomst had georganiseerd en toen vroeg ze of iedereen eens wilde nadenken over een oplossing. Daar kwam niet veel uit. Dus gingen ze maar boompje verwisselen en verstopper-tje spelen. En toen begon het te plenzen. Ze scholen onder de bomen, maar nat werden ze toch. In de verte hoorden ze de donder.

‘We moeten ergens anders schuilen,’ zei Fenna. ‘Onder bomen is het te gevaarlijk bij onweer.’

‘Ja, maar waar?’ zei Charlotte, die bibberde van de kou.

‘Daar!’ riep Fred. Hij wees naar een gebouw

waarvan het rood van het dak in de verte tussen de bomen te zien was. Ze renden ernaartoe.

Het gebouw stond helemaal aan de rand van het bos, met de voorkant aan de weg. Het leek onbewoond, verlaten. Of nee, onbewoond was niet het goede woord. Het was namelijk geen gewoon huis. Meer een fabriek. De meeste deuren waren afgesloten met grote kettingen, maar aan de achterkant was gelukkig een lege fietsenstalling waar ze konden schuilen voor de regen die nog steeds met bakken uit de hemel kwam.

‘Zou dit gebouw al lang leeg staan?’ vroeg Youssef.

‘Nee,’ zei Fred Geluk, die al in de brugklas zat. ‘Ik weet wat het is. Mijn vader heeft hier vroeger gewerkt. Hij kent het gebouw van binnen en van buiten. Ze maakten hier routeplanners, TomToms en zo, maar die hebben we nu allemaal op onze iPhones. Het gebouw staat al een jaar of vijf leeg. Het

is niet gelukt het te verkopen, zei vader.'

'Da's ook pech,' zei Tobi.

'En heeft je vader nu geen werk meer?' vroeg Marileen.

'Jawel hoor. Hij werkt nu bij bouwbedrijf Stapel.'

'Geen pech maar geluk voor meneer Geluk.' Dat was natuurlijk Joost.

Fred ging onverstoorbaar verder: 'Hij was altijd al dol op timmeren. Ik ook trouwens.'

'Wat zonde dat zo'n mooi, groot gebouw leeg staat. Zouden ze het gaan afbreken?' vroeg Charlotte.

'Misschien kan kabouters Polliemonen er gaan wonen,' zei Youssef.

Fenna kneep in zijn arm. 'Wat zeg je daar?'

'Misschien kan...'

Ze keken elkaar aan.

'Yes!' riepen ze toen tegelijk.

Toen ze weer thuis waren en droge kleren aan hadden getrokken, zei Fenna dat ze nog even

naar de boom ging. Dat waren haar ouders wel van haar gewend. Fenna zat nu eenmaal graag af en toe in haar boom. Deze keer had ze met Youssef afgesproken dat hij ook zou komen.

Ze dachten precies hetzelfde. Het nieuwe kantoorgebouw moest niet op de plaats van de boom komen, maar het leegstaande gebouw moest als kantoor worden gebruikt. Het leek zo logisch, maar hoe kregen ze dat voor elkaar?

‘De burgemeester zal het nooit willen,’ zei Fenna. ‘Die heeft zijn zinnen nou eenmaal gezet op een gebouw op het plein, dicht bij zijn gemeentehuis. Vindt ’ie mooier dan een oude eik.’

‘Zouden de meeste mensen dat ook vinden?’ vroeg Youssef zich af.

‘Misschien wel. Misschien ook niet.’

‘Waarom schrijven we niet een stukje in de krant?’ zei Youssef. ‘Misschien komt er dan wel iemand die ook vindt dat de boom moet blijven.’

‘Goed idee,’ zei Fenna. En onmiddellijk componeerden ze samen een ingezonden brief voor de krant.

De burgemeester wil onze oude eik, die op het plein staat, laten omzagen om plaats te maken voor een kantoorgebouw. Maar hebben we echt een nieuw gebouw nodig? Niet ver hiervandaan staat een fabrieksgebouw. Helemaal leeg. Dat is toch zonde?

Fenna en Youssef, vrienden van de eik.

Ze brachten de brief naar de redactie van de krant en tot hun verbazing stond de eerstvolgende woensdag hun brief er al in. Met de opmerking van de krant erbij dat het interessant was om te horen wat twee kinderen van de gemeentelijke plannen vonden. En dat de gemeente geen commentaar wilde geven.

Maar Fenna's vader was er niet blij mee. Helemaal niet blij. Want het was al meer dan een maand geleden dat de burgemeester zich door hem had laten knippen. Dat gebeurde tot nu toe meestal op een donderdag. En deze donderdag kwam hij weer niet. Fenna's vader informeerde eens voorzichtig bij deze en gene. Hij kwam erachter dat de burgemeester zich de dag na het in de krant verschijnen van het artikel van de kinderen had laten knippen in de Schoolstraat, bij Van Dongen. Dat zinde hem niet. Nee, dat zinde hem helemaal niet. Zo raakte hij zijn belangrijkste klant kwijt. Straks kwamen de andere mensen uit het gemeentehuis ook niet meer.

‘Nu is het uit,’ zei hij tegen zijn dochter. ‘Geen woord meer over de boom, geen brieven naar de burgemeester of naar de kranten, afgelopen, basta.’

‘Ik mag niks meer over de boom zeggen van mijn vader,’ zei Fenna die avond tegen Youssef.

‘Ai.’

‘Hij is de burgemeester kwijt als klant.’

‘Mag je het wel over de lege fabriek hebben?’

‘Daar heeft hij niks over gezegd.’

‘Ik heb gehoord hoe je erin kunt komen,’ zei Youssef. ‘Van Fred Geluk. Er is een kapot raam bij een buitentrapje naar het souterrain. Weet je wat, morgenochtend gaan we ernaartoe.’

Omgetoverd

•

VERBODEN TOEGANG

stond met grote letters op een bord op de deur bij de fietsenstalling waar ze eerder voor de regen hadden geschuild. Daar trokken Fenna en Youssef zich niets van aan. Voorzichtig kropen ze door het kapotte raam naar binnen.

Ze keken hun ogen uit. Zo'n groot gebouw hadden ze nog nooit gezien. De balken onder het dak zagen eruit als de draden van een spinnenweb die van de ene kant naar de andere kant van het gebouw waren gesponnen.

Het stof danste in de zonnestralen die door de grote ramen naar binnen schenen. Een lopende band kronkelde als een bewegingsloze slang door het gebouw. Het leek alsof het hele gebouw met één knop tot stilstand was gebracht. Fenna begreep niet waarom zo'n mooi gebouw niet meer gebruikt werd. En dat al vijf jaar. Hier paste van alles in. Een sporthal, een bibliotheek en ook nog wel een hele school.

Ze liep de grote ijzeren trap op die halverwege naar links en naar rechts afboog, en aan beide zijden naar een gang met kamers leidde.

‘Wat is het hier mooi!’

Youssef lachte. ‘Als ik hier zou wonen zou ik de hele dag van kamer naar kamer lopen. Overal zijn onverwachte hoeken en plekken. Je kunt hier echt van alles van maken.’

‘Dat denk ik ook,’ zei Fenna. Ze keek dromerig om zich heen. ‘En ik denk dat mensen hier ook heel graag zouden willen werken.’

‘Het gebouw is al mooi, maar we hebben

anderen nodig om het om te toveren tot een echt kantoor.'

Fenna knikte. 'Stuur jij een bericht of ik?' vroeg ze.

'Doe jij maar. De groepsapp is het beste,' antwoordde Youssef terwijl hij met zijn vinger een *smiley* tekende op de lopende band die grijs was geworden van het stof.

Fenna was in haar telefoon gedoken. 'Geen tijd te verliezen. Red de fabriek en de boom,' eindigde ze haar bericht, en toen richtte ze zich weer tot Youssef: 'We moeten een plan maken voor we beginnen. Wat zou de burgemeester belangrijk vinden?'

'Ik denk vooral de buitenkant.'

Ze liepen van kamer naar kamer en maakten de wildste plannen om ze om te toveren tot plekken waar iedereen zich thuis zou voelen. Plekken waar mensen samen zitten, maar ook verborgen hoekjes om alleen te kunnen zijn. Voor iedereen bedachten ze iets anders. Sommige kamers kregen een rustige

kleur, maar andere kamers juist weer een heel vrolijke. Want je humeur is ook niet steeds hetzelfde. Een breed deel van de lopende band werd een eettafel. Een smalle strook naast de grote deur bij binnenkomst werd de balie.

In de verte hoorden ze nu luide stemmen. Alsof de hele stad aan kwam rennen. Fenna en Youssef renden naar buiten. Heel wat kinderen uit de klas waren onmiddellijk gekomen, op de fiets. En zelfs kinderen uit andere klassen. Maar wie zat er in het busje dat achter de groep kinderen aan reed?

Youssef schoof de grendel van de grote voordeur opzij, een deur waar gelukkig geen ketting voor zat, en deed hem open. Hij knarste, het was een tijd geleden dat hij open was geweest.

Een grote man stapte uit het busje.

‘Pap, dit zijn Fenna en Youssef,’ zei Fred.

‘Dag meneer Geluk,’ antwoordde Youssef.

‘Wat geweldig dat u er ook bent. Fred zei dat u het gebouw goed kent.’

‘Jazeker, op mijn duimpje. Het is het mooiste gebouw in wijde omtrek. Het is zo sterk als een kasteel. Fred vertelde me dat jullie vinden dat het nieuwe kantoorgebouw hier in zou moeten, zodat de boom kan blijven waar hij altijd heeft gestaan. Wat een super idee. Die oude eik hoort bij onze stad. Volgens mij moet dit gebouw nu vooral worden schoon gemaakt.’

‘En omgetoverd tot een kantoor waar iedereen zich thuis voelt,’ vulde Fenna aan. ‘Kom mee, dan laten we jullie zien hoe het eruit kan gaan zien.’

Fenna en Yousseflieten het gebouw zien en vertelden over hun plannen. Ze voelden zich als een gids van een museum. Iedereen was enthousiast en beloofde mee te willen werken.

‘Laten we zaterdag allemaal terugkomen en aan de slag gaan,’ stelde meneer Geluk voor. ‘We brengen schoonmaakmiddelen mee en verf en alles wat nodig is. Als het

helemaal klaar is vragen we de eigenaar van het nieuwe kantoorgebouw om te komen kijken. Misschien verandert hij van gedachten.'

Nog voor het zaterdag was, hoorde de burgemeester van het plan. Want een zoon van een wethouder had de groepsapp ook gekregen. Hij hoorde ook dat meneer Geluk de kinderen hielp. Het zinde de burgemeester niet. Het zinde hem helemaal niet. Op vrijdag had hij zijn wekelijkse overleg met de commissaris van politie.

'Morgen dus,' zei hij. 'De leegstaande fabriek aan de Bosweg.'

De zaterdag kwam. Er waren tweeëndertig kinderen gekomen. Ze hadden alle bezems, borstels, emmers, doeken en kwasten bij zich die ze thuis hadden kunnen vinden. Freds vader was er natuurlijk ook. Hij deed de achterdeur van zijn bus open. Hij had echt aan alles gedacht. Op iedere centimeter van de

wanden hingen tangen, hamers, meetlatten. Veel van de gereedschappen had Fenna nog nooit eerder gezien, net zo min als de apparaten op de grond, naast de verfpotten. De kinderen keken hun ogen uit. En onder luid 'oh' en 'ah' liep de hele groep naar binnen.

'Het lijkt wel een snoepjeswinkel,' fluisterde Fenna.

'Mijn vader houdt nogal van timmeren,' grijnsde Fred. 'Eigenlijk doet hij niet anders.'

Meneer Geluk werd aangewezen als de baas van de verbouwing en zelf vormden ze kleine groepjes. Het ene groepje ging verven, het andere timmerde boekenkasten en weer een ander groepje maakte de lopende band schoon. Ze werkten de hele ochtend hard door. Fenna liet haar ouders weten dat ze de hele dag weg zou blijven en dat ze zich geen zorgen hoefden te maken. 'Bezig met een speciaal project,' schreef ze. Ze wist zeker dat haar vader zich zou afvragen wat er aan de

hand was. Dat moest dan maar, deze fabriek was nu het allerbelangrijkste. Deze fabriek ging haar boom redden, dat wist ze zeker. Nou ja, dat hoopte ze.

Halverwege de middag werden ze opgeschrikt door het harde remmen van twee auto's. Youssefrende naar het raam. 'Het is de politie!' riep hij door het gebouw. 'Verstoppen!'

'Ik ga wel met ze praten,' riep meneer Geluk naar boven.

Iedereen zocht een verstopplek. Fenna en Youssef doken onder het grote bureau dat inmiddels in de half geveerde voorste kamer op de eerste verdieping stond, boven aan de grote ijzeren trap. Ze keken precies uit op de ingang.

Daar wachtte meneer Geluk de politieagenten in de hal op. Een man en een vrouw stapten zelfverzekerd, in hun uniformen, de fabriek binnen.

‘Zo meneer,’ zei de vrouwelijk agent. ‘Wat denkt u hier te doen?’

‘Ik eh... Ik was in de buurt.’

‘Kunt u niet lezen? Er staat duidelijk ‘verboden toegang’. U mag hier helemaal niet zomaar naar binnen. U bent strafbaar.’

‘Maar ik ben hier helemaal niet om kwaad te doen. Ik wilde het gebouw gewoon weer even zien vanbinnen. Ik werkte hier vroeger, weet u. En ik mis het nog steeds.’

‘Zoals ik al zei, u bent strafbaar,’ zei de mannelijke agent nog een keer iets harder, alsof meneer Geluk doof was. De vrouwelijke agent scheen met de zaklantaarn de fabriek door, om ook de donkere hoekjes goed te kunnen zien. Ze stootte haar collega aan, die inmiddels dicht bij meneer Geluk was gaan staan.

‘Ben ik nou gek of ruik ik verf?’

‘Nee, je bent niet gek. Je hebt gelijk,’ zei de agent. ‘Ik vertrouw het niet.’

‘Het was eh... overmacht. Sommige dingen zijn nu eenmaal belangrijk. Ik moest hier ge-

woon even zijn. Maar ik was net van plan om weg te gaan,' probeerde meneer Geluk.

'Dat kan wel zijn, maar volgens de wet bent u een inbreker.'

Fenna en Youssef keken elkaar verschrikt aan.

'We moeten hem helpen,' fluisterde Fenna.

Youssef schudde zijn hoofd. 'Dat maakt het allemaal nog erger.'

De twee agenten stonden in de hoek met elkaar te praten. Af en toe schenen ze met de zaklantaarn naar boven, hoewel er heel wat licht door de ramen kwam.

Fenna begon te trillen. '*Please, please, please...* ga alsjeblieft weg,' mompelde ze in zichzelf.

Maar dat deden de agenten niet.

De grote agent draaide zich om naar meneer Geluk. 'U gaat mee naar het bureau. Daar praten we verder.'

Ze paktten meneer Geluk aan beide kanten vast, alsof hij anders zou ontsnappen.

‘Allemaal voor het goede doel,’ zei meneer
Geluk, terwijl hij nog snel een blik naar boven
wierp.

Ik blijf, ik blijf, ik blijf

•

Als een burgemeester denkt dat iemand de wet heeft overtreden, mag hij die persoon laten oppakken. Maar hij kan zo iemand niet lang vasthouden. Daar moet een rechter over beslissen. Zo zit dat.

Maar ja, het was al bijna zaterdagavond. Het zou tot maandagmorgen duren voor de rechter op de hoogte kon worden gebracht. De burgemeester aarzelde of hij iemand die in een leeg gebouw was aangetroffen wel een heel weekend in een cel kon laten zitten. Nou ja, het was nu eenmaal nodig voor de gemeen-

te, dacht hij. Zo zouden de mensen het wel affleren om het hem lastig te maken als hij het beste wilde voor hun stad.

Sjonge, wat vergiste hij zich. Om te beginnen vond de politie het ook nogal idioot dat meneer Geluk, die iedereen kende als een aardige, betrouwbare man, een weekend in de cel moest zitten. Waarom eigenlijk? Ze maakten zijn verblijf zo prettig mogelijk. Ze dronken een biertje met hem, zorgden voor een extra dikke matras, lieten hem in hun kantoor naar de televisie kijken, hij mocht net zo lang met zijn familie telefoneren als hij wilde, kortom, ze maakten het best gezellig.

En de rechter was boos, maandagmorgen. Ze hoorde van meneer Geluk wat er aan de hand was, ze vond dat het misdrijf van meneer Geluk erg meeviel en ze legde hem een boete op van één euro.

‘Of nee,’ zei ze, ‘dat is eigenlijk te hoog. We maken er tien cent van.’

En tegen de burgemeester zei ze: ‘U bent

een beetje overijverig geweest, meneer de burgemeester. En als ik u was, zou ik naar een andere kapper gaan. Uw haar ziet er erg piekeurig uit.'

Maar het vervelendst vond de burgemeester dat het allemaal in de krant kwam. Compleet met een foto van meneer Geluk die tussen twee agenten in werd weggevoerd, op de rug gezien. Die foto had Fenna nog gauw even gemaakt.

De man die het nieuwe kantoorgebouw wilde laten neerzetten, Aart Grotegast, las het artikel in de krant. Hij wilde die voormalige fabriek wel eens zien. Hij belde meneer Geluk op.

'U moet niet bij mij zijn,' zei meneer Geluk. 'Fenna, de dochter van de kapper, en haar buurjongen Youssef, die moet u hebben.'

En zo kroop de steenrijke meneer Grotegast enkele dagen later met Fenna en Youssef door het kapotte raam van de leegstaande fabriek. Want de grendel van de voordeur was

inmiddels weer dicht geschoven. Hij zag half geverfde wanden, een beetje geveegde vloeren, een stilstaande lopende band die misschien wel voor de interne post kon worden gebruikt... Langzaam liep meneer Grotegast over de grote trap naar boven en liet zijn ogen over de grote hal gaan. Hij ging even zitten achter het grote bureau dat ze naar een van de kamers hadden gesleept.

Fenna en Youssef liepen achter hem aan. Ze durfden niet te vragen wat hij ervan vond.

‘En nu wil ik de boom zien,’ zei meneer Grotegast na een tijdje.

‘Gaat u maar door de voordeur naar buiten,’ zei Youssef. ‘Ik schuif de grendel wel weer dicht en ik kom via het kapotte raam.’

Ze reden in de enorme auto van meneer Grotegast naar de boom op het plein.

‘Dit is ’m,’ zei Fenna.

‘Indrukwekkend,’ zei meneer Grotegast eerbiedig. ‘Dus hier klimmen jullie wel eens in?’

‘Iedere dag,’ zei Fenna.

‘Ik wou dat ik dat nog kon.’

‘Proberen?’ zei Youssef.

‘Nou nee. Maar ik ga wel eens kijken of ik de oude fabriek kan kopen.’

‘Als u dat doet, bak ik voor u de grootste taart die ik ooit heb gemaakt,’ zei Fenna terwijl ze zijn hand schudde.

Meneer Grotegast lachte. ‘Je hebt een mooie boom en ik houd heel veel van taart. Dag Fenna. Dag Youssef.’

Toen hij was weggereden klommen Fenna en Youssef naar hun vertrouwde plekje. De wind suisde zachtjes door de bladeren en het leek of de boom zachtjes zong. Dit zong hij: *ik blijf, ik blijf, ik blijf.*

Voorleesactie Dag van de Duurzaamheid

Op vrijdag 9 oktober 2015 is het de Dag van de Duurzaamheid. Op deze dag laat heel Nederland met duizenden activiteiten zien hoe de wereld schoner, mooier en eerlijker kan. Kinderen hebben veel ideeën en vragen over milieu, natuur en samenleven. Daarom start de Dag van de Duurzaamheid voor het zevende jaar op rij met het voorlezen van een verhaal op basisscholen. Aansluitend gaan kinderen en volwassenen met elkaar in gesprek over hun ideeën voor een duurzame wereld.

De Voorleesactie is een initiatief van Duurzame PABO, Urgenda, Missing Chapter Foundation en Duurzaam Door.

D U U R Z A M E
P A B O

Dit verhaal wordt u aangeboden door Duurzame PABO,
Urgenda, Missing Chapter Foundation en Duurzaam Door,
in het kader van de Dag van de Duurzaamheid 2015.

Copyright © 2015 Laurentien van Oranje en Jan Terlouw

Deze uitgave is geproduceerd door WPG Kindermedia,
in opdracht van Urgenda. Alle rechten voorbehouden.

Omslagillustratie Jan Jutte

Vormgeving Nanja Toebak